

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2015 roku

sprawy przeciwko N. Ł. córce I. i C. z domu K.

urodzoną (...) we W.

obwinioną o to, że

w dniu 23 listopada 2014r około godz. 09:30 we W. na ul. (...) kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) od strony ul. (...) w kierunku Pl. (...), na skrzyżowaniu z ul. (...) wykonała manewr skrętu w lewo, nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu i uszkodziła pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) poruszający się lewym pasem ruchu oznaczonym znakiem drogowym P22 od Strony ul. (...) w kierunku ul. (...) czym spowodowała zagrożenie w ruchu drogowym .

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

I. uznaje obwinioną **N. Ł.** za winną czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości **300 (trzystu) złotych;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

Obwiniona N. Ł. w dniu 23 listopada 2014 r. około godziny 9:30 we W. na ul. (...) prowadziła pojazd marki V. (...) o nr rej. (...). Poruszała się od strony ul. (...) w kierunku Placu (...). Jechała prawym pasem jezdni. Na skrzyżowaniu z ulicą (...) wykonała manewr skrętu w lewo. Nie ustąpiła jednak pierwszeństwa przejazdu pojazdowi O. (...) o nr rej. (...), poruszającemu się lewym pasem ruchu oznaczonym znakiem drogowym P22 od strony ul. (...) w kierunku ul. (...). Pojazdem tym kierował funkcjonariusz policji T. G.. Był to nieoznakowany pojazd policyjny.

Dowód:

- notatka urzędowa z dnia 23 listopada 2014 r. k. 5 – 5v.,
- częściowo wyjaśnienia obwinionej (rozprawa z dnia 10.06.15 r. - nagranie od 2:30 min do 6:14 min, k. 30),
- zeznania T. G. rozprawa z dnia 10.06.15 r. - nagranie od 7:41 min do 13:45min, k. 30),

- opinia biegłego mgr inż. J. D. z dnia 17 lipca 2015 r. k. 38 – 47,
- ustna opinia uzupełniająca z dnia 30 września 2015 r. k. 61-62, dokumentacja fotograficzna k. 10, 36.

Wskutek zderzenia pojazdów obydwa samochody zostały uszkodzone.

Dowód:

- notatka urzędowa z dnia 23 listopada 2014 r. k. 5 – 5v.,
- zeznania T. G. (rozprawa z dnia 10.06.15 r. - nagranie od 7:41 min do 13:45 min, k. 30).

T. G. został ukarany mandatem karnym w kwocie 100 zł za niezastosowanie się do znaku drogowego P-22.

Dowód:

notatka urzędowa z dnia 23 listopada 2014 r. k. 5 – 5v.

W toku przesłuchania przed Sądem obwiniona nie przyznała się do winy. Wyjaśniła, że przed wykonaniem skrętu w lewo patrzyła w lusterko boczne i to znajdujące się w pojeździe. Widziała, że daleko za nią jadą samochody. Ponieważ po jej lewej stronie nic nie było, zaczęła powoli wykonywać manewr skrętu w lewo. Kiedy znajdowała się w skręcie, przepuściła samochód jadący z naprzeciwka. Ruszyła i w tym momencie uderzyła w samochód O (...), który znajdował się na (...) pasie. Obwiniona dodała, że wcześniej tego pojazdu nie widziała. Kiedy stała przed wiaduktem na światłach, nie było żadnego samochodu.

Wyjaśnienia obwinionej zasługiwały częściowo na uwzględnienie, w szczególności. odnośnie tego, że obwiniona wykonywała na skrzyżowaniu manewr skrętu w lewo, przepuściła samochód jadący z naprzeciwka, a także tego, że uderzyła swoim pojazdem w pojazd kierowany przez oskarżyciela posiłkowego. W pozostałym zakresie jej wyjaśnienia pozostawały w sprzeczności z zeznaniami oskarżyciela posiłkowego, a także opinią biegłego z dnia 17 lipca 2015 r. Wyjaśnienia obwinionej odnośnie sposobu wykonywania manewru w lewo nie znalazły potwierdzenia w śladach pozostałych na jezdni- na co słusznie zwrócił uwagę biegły sądowy. Nie sposób też uznać, aby obwiniona znajdowała się w skręcie podczas przepuszczania samochodu jadącego z naprzeciwka. Rodzaj uszkodzeń pojazdów, a także ich rozmieszczenie wskazuje, że pojazdy oskarżyciela posiłkowego i obwinionej znajdowały się w pozycji zbliżonej do równoległej. Analiza tych uszkodzeń pozwala stwierdzić, że to samochód obwinionej, znajdując się w ruchu postępowym wjechał w bok jadącego prosto samochodu kierowanego przez oskarżyciela posiłkowego. Powyższe ustalenia wspiera także przedłożona w niniejszym postępowaniu dokumentacja zdjęciowa.

Sąd oparł się na zeznaniach świadka T. G.. Jego zeznania znajdują potwierdzenie w treści opinii biegłego, a także notatce urzędowej z dnia 23 listopada 2014 r. Świadek ten, mimo bezpośredniego zainteresowania wynikiem postępowania, wskazał w sposób zobiektywizowany na okoliczności dotyczące przedmiotowego zdarzenia przyznając fakt nieprawidłowego prowadzenia przez siebie pojazdu..

Opinia biegłego jest rzetelna, jasna, pełna i zachowuje walor przydatności w niniejszym postępowaniu. Pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Opinia ta nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Posługuje się logicznymi argumentami. Opinii nie można postawić zarzutu niejasności - nie można uznać jej wniosków końcowych za nielogiczne, nieścisłe lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także, by sformułowana była tak zawile, że jest niezrozumiała, względnie, aby jej wnioski końcowe nie znalazły oparcia w badaniach opisanych przez biegłego. Opinia pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Dowód z tej opinii jest przekonujący i zrozumiały dla sądu.

Opinii nie można postawić zarzutu niepełności - nie uwzględnienia, względnie pominięcia niezbędnych czynności badawczych, co ma wpływ na jej końcowe wnioski. Znajduje oparcie w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego.

Biegły odniósł się do całości materiału dowodowego istotnego dla wydania opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1980 r., sygn. II KR 317/80, LEX nr 21883).

Sporządzona została przez biegłego z wieloletnim stażem i nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron. Z tego względu stanowiła podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń w zakresie rekonstrukcji kolizji drogowej.

Sąd uwzględnił także notatkę urzędową z dnia 23 listopada 2014 r. (k. 5). Jej treść pozostawała bowiem w zgodzie z zeznaniami oskarżyciela posiłkowego, a także koresponduje z ustaleniami biegłego. Nadto dla ustaleń faktycznych znaczenie miały protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości, dokumentacja fotograficzna (k. 10, 36), a także załącznik do notatki urzędowej (k. 7). Żadna ze stron nie kwestionowała w/w środków dowodowych, a Sąd nie znalazł z urzędu przyczyn podważających ich wiarygodność.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż zachowanie obwinionej wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., które popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W sytuacji, która miała miejsce w niniejszej sprawie, obwiniona, wykonując manewr skrętu w lewo, powinna była zachować szczególną ostrożność. Obowiązek taki wyrażony jest w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. Nr 98, poz. 602 ze zm.), zgodnie z którym kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Sprostanie tym wymaganiom ustawowym przez obwinioną pozwoliłoby jej na uniknięcie kolizji drogowej. Tym bardziej, że widoczność dla kierowcy skręcającego w lewo na skrzyżowaniu, na którym doszło do wypadku, jest nieograniczona. Oceniając zachowanie obwinionej, Sąd miał na względzie, iż również działanie oskarżyciela posiłkowego na drodze było nieprawidłowe. Niemniej jednak, w przekonaniu Sądu, fakt ten nie wpływa na przypisanie obwinionej odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Wymierzając obwinionej karę, Sąd kierował się dyrektywami z art. 33 § 1, 2 i 3 k.w. Sąd miał na względzie zarówno cele w zakresie prewencji generalnej, jak i indywidualnej. Sąd baczyl też, aby kara nie przekraczała stopnia społecznej szkodliwości czynu. Oceniając ten stopień, Sąd wziął pod uwagę jej kwantyfikatory określone w art. 47 § 6 k.w. I tak zważył, że obwiniona naruszyła zasadę ruchu drogowego o charakterze podstawowym, a jej zachowanie miało miejsce w godzinach, w których ruch ten jest natężony.

Działanie obwinionej godziło w podstawowe zasady ruchu drogowego, polegające na zachowaniu należytej ostrożności przy zmianie kierunku jazdy.

Sąd uznał, iż karą adekwatną za popełnione przez obwinioną wykroczenie będzie kara grzywny w wysokości 300 zł. Ustalając wysokość tej kary, Sąd kierował się treścią art. 24 § 3 k.w. Jest ona współmierna do stopnia zawinienia obwinionej, uwzględnia jej sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinioną, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionej nieprawidłowość jej zachowania.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania znajduje podstawę w treści art. 624 § 1 k.p.w. w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd zwolnił obwinioną od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych z uwagi na jej sytuację majątkową.